

Jesse Sutanto

Vera Wongs tips voor het neuzen in dodemanszaken

Vertaald uit het Engels door Hilke Makkink

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vera

Vera Wong Zhuzhu had eigenlijk de tijd van haar leven moeten hebben. En ze beleeft ook een geweldige, fijne, heerlijke tijd. Die ochtend wordt ze, zoals elke ochtend, om halfvijf wakker en springt ze haar bed uit als een legergeneraal met een nieuw legioen doodsbenauwde soldaten om tegen te schreeuwen. Waarna ze, zoals elke dag, haar tenue aantrekt, dat elke vierkante centimeter van haar huid beschermt tegen de zon, en haar huis verlaat voor haar bijzonder fanatieke ochtendwandeling. Maar vandaag, anders dan op de meeste andere dagen, opent Vera na die ochtendroutine niet haar theewinkeltje. Want vandaag is het zondag, Vera's lievelingsdag. Na een ijskoude, geselende douche en een eenvoudig ontbijt marcheert Vera naar de keuken om aan het werk te gaan.

Ze heeft het menu gepland met de nauwgezette precisie van Ralph Fiennes' rol in die vreemde film *The Menu* en ze heeft er zin in, omdat er vanavond onder andere kip in klei op het menu staat. Een gerecht dat Vera zelden maakt omdat, heel eerlijk gezegd, koken met modder meer iets voor een hippie lijkt. Toch maakt ze het vanavond, omdat ze weet hoe geweldig de kleine Emma het zal vinden en voor Emma doet ze alles. Ze zeult de zak met klei, die ze speciaal voor deze gelegenheid gekocht heeft in het tuincentrum, naar buiten en voegt er wat water aan toe.

‘Aiya, waarom maak je zo’n smeerboel zo vroeg op de ochtend?’ roept iemand in het Mandarijn. Een zeer irritant iemand.

Vera fronsst haar voorhoofd al voordat ze zich omdraait. ‘Bemoei je met je eigen zaken, Winifred,’ zegt ze.

‘Wat?’

‘Ik zei: “Bemoei je met je eigen zaken, Winifred!”’

‘Hé, je hoeft zo vroeg niet zo te schreeuwen!’ roept Winifred terug. ‘Mensen proberen nog te slapen.’

Vera slaakt een diepe zucht en gaat verder met het mengen van de klei. Aiya, dankzij Winifred heeft ze nu te veel water gebruikt. Tandenknarsend schudt ze nog wat meer klei uit de zak.

‘O, ben je lekker aan het kleien?’ vraagt Winifred, die nu haar bakkerij uit komt terwijl ze haar armen boven haar hoofd uitstrekt. ‘Fijn dat je een hobby hebt gevonden, Vera. Ik begon me al zorgen te maken om je.’

Vera komt zo snel overeind dat haar rug ervan kraakt. ‘Waarom zou je je zorgen maken om mij? Ik heb een bruisend sociaal leven. Mensen mogen zich eerder zorgen maken om jou.’

Winifred trekt haar wenkbrauwen op. ‘O? Ik heb anders kleinkinderen, een tweeling nog wel. Ik heb amper tijd voor mijn extreem succesvolle patisserie...’

‘Chinese bakkerij,’ mompelt Vera. Het noemen van de tweeling steekt. Het ergste is nog wel dat Winifreds kleinkinderen, tegen elke natuurwet in, ook nog eens echt schattig zijn. Gezien hun genen, denkt Vera knorrig, zouden die baby’s eigenlijk geboren moeten zijn met scherpe hoektanden en een gespleten tong, maar nee, ze zijn zo snoezig dat ze rechtstreeks uit een tijdschrift over ouderschap lijken te komen. Wat kan het leven soms toch oneerlijk zijn.

‘Mijn extreem succesvolle Franse bakkerij,’ gaat Winifred verder. ‘En elke dag krijg ik mijn lieve baobei te zien – o, ze

houden zoveel van me, echt! Laatst zei de kleine Frieda zelfs al: "Ah Ma!"

'Ze zijn twee maanden oud, die zeggen echt nog niets,' zegt Vera droog. 'Misschien hallucineerde je omdat je seniel aan het worden bent.'

In plaats van er aanstoot aan te nemen, grijnst Winifred alleen maar. 'O, je kent mijn kleinkindjes, die hebben zulke goede genen. Het zijn natuurlijk wel kleine genieën. Ik verwacht dat ze elk moment zullen worden uitgenodigd om lid te worden van Mensa.'

Vera zou het liefst bits opmerken dat de lat bij Mensa ook steeds lager komt te liggen, maar als ze denkt aan Winifreds mollige kleinkindjes wil ze hen alleen maar knuffelen en in hun ronde wangetjes knijpen en hun vertellen wat een schattjes ze zijn. Verdorie, als ze niet in staat is om iets gemeens te zeggen over hen, gaat ze deze ronde verliezen. O, wie probeert ze nou voor de gek te houden? Deze kibbelpartijen zal ze altijd verliezen. Die irritant schattige kleine wezentjes zijn Winifreds troefkaarten.

'Goed,' snuift Vera, 'als je me dan nu wilt verontschuldigen, ik ben druk met het klaarmaken van een feestmaal voor mijn wekelijkse familiediner.' Ze roert zo wild in de emmer met kleimix dat het klotst en er druppels plakkerige klei op Winifreds broek spatten.

'Aiya!' gilt Winifred. 'Kijk nou wat je doet! Deze broek is puur katoen, weet je. Heeft mijn schoondochter voor me gekocht in die chique biologische winkel aan Union Square. Kostte wel driehonderd dollar.'

'Voor zo'n pyjamabroek? Wat is dat voor Europese onzin?'

'Het is geen pyjamabroek, het heet een loungebroek.'

'Ziet eruit als een pyjamabroek. Sterker nog, ik heb net zo'n broek, van de Costco. Weet je zeker dat je schoondochter hem niet daar gekocht heeft?'

Winifred snuift. 'Mijn Kelly is een lieve meid, heel zorg-

zaam. Ze verwent me graag. Als jij ooit nog een schoondochter krijgt, dan hoop ik dat ze ook maar half zo lief is als mijn Kelly.’

‘Wannéér ik een schoondochter krijg, bedoel je,’ zegt Vera geslepen.

‘O?’

‘Het is een heel speciaal diner vanavond,’ zegt Vera met een glimlachje.

Winifred hapt meteen. ‘En waarom dan wel?’

‘Omdat het in Tilly’s nieuwe huis is. Het nieuwe huis van Tilly en Selena.’

Winifreds wenkbrauwen schieten naar haar haargrens. ‘O? Gaan ze samenwonen, jouw Tilly en die politieagent?’

‘Ja!’ Als Vera er alleen maar aan denkt, voelt ze een blijdschap vanbinnen die zo groot is dat hij opborrelt en uitbarst in een brede grijns. ‘En zodra dat gebeurt weet je dat het niet lang meer kan duren voordat ze zich verloven.’

‘Hm,’ bromt Winifred. ‘Misschien. Maar je weet hoe die jongelui zijn tegenwoordig, samenwonen of uit elkaar gaan stelt niets meer voor. Ik zou mezelf dus nog maar niet te snel rijk rekenen, Vera.’

En met die woorden slentert Winifred terug naar die vervloekte bakkerij van haar, mompelend over haar dure broek. Vera hoopt dat de vlekken er nooit meer uit gaan. Ze werpt een blik op de emmer met klei en zucht. Ze stelt zich aan, ze weet het. Er is geen enkele reden om nerveus te zijn. Tilly en Selena zullen zich helemaal thuis voelen op hun nieuwe plek en voordat ze het weet zal er een aanzoek komen, en dan een bruiloft, en dan... een tweeling. Nee, een drieling! Als Vera haar ogen dichtdoet, ziet ze het al helemaal voor zich: Vera op een comfortabele bank met één arm om Emma heen en de andere om drie mollige baby’s. Ze manifesteert, zoals de TikTok haar heeft verteld. Ze kan hun melkige babygeur al ruiken.

Het wordt een perfecte avond. Ze voelt het, dit wordt het begin van een geweldig hoofdstuk in haar leven.

De nieuwe stek van Tilly en Selena is een leuk klein rijtjeshuis in het Mission District, een kleine tien minuten rijden van waar Vera woont. Om twee uur arriveert Oliver samen met Julia en Emma om Vera op te pikken. Ze komen de auto uit om haar te helpen met de bizar grote hoeveelheid eten die ze heeft klaargemaakt, zelfs de kleine Emma. Met een thermosfles vol koud meloensap, die bijna net zo groot is als zijzelf, waggelt ze terug naar de auto en de aanblik bezorgt Vera een steek van liefde in haar hart.

‘Vera, denk je niet dat je een beetje te veel gemaakt hebt?’ vraagt Oliver terwijl hij kreunend een met eten volgestouwde koelbox in de kofferbak tilt.

Julia geeft hem een por. ‘Nee hoor, helemaal niet.’ Ze wendt zich tot Vera en zegt beslist: ‘Nee hoor, helemaal niet, Vera.’

‘Hier kunnen wel twintig mensen van eten,’ zegt Oliver.

‘En eventuele restjes neem ik met alle liefde mee naar huis,’ zegt Julia. ‘Hou nou eens op met altijd maar zeggen dat ze minder moet koken, Oliver. Je weet dat Emma en ik min of meer leven op Vera’s zondagse klikjes.’

Oliver rolt met zijn ogen. ‘Tja, nou, ik ook. Ik wil alleen maar zeggen dat je het een beetje rustig aan moet doen, Vera.’

‘Tss,’ zegt Vera. ‘Zodra jullie jongelui leren voor jezelf te zorgen, zal ik het rustiger aan doen. Maar jullie zijn net kinderen. Ik moet ervoor zorgen dat jullie te eten krijgen.’ Na het oplossen van het mysterie van Marshalls dood vorig jaar is Vera in nauw contact gebleven met alle mensen die erbij waren betrokken. Oliver, Marshalls tweelingbroer; Julia, Marshalls ex-vrouw; en Emma, Marshalls dochtertje. Ze stapt in de auto en gespt Emma in haar autostoeltje.

‘Je hebt me nog geen kusje gegeven,’ zegt Emma op haar gebruikelijk serieuze toon.

‘Jij moet mij een kusje geven, ik ben de oudere.’

Emma denkt hier even over na, knikt dan en plant een kus op Vera’s perkamentachtige wang. Vera glimlacht en beantwoordt de kus. De hele weg naar Tilly en Selena houden ze elkaars hand vast.

Aangekomen bij Tilly worden er eerst over en weer de nodige knuffels uitgedeeld en iedereen is een en al lof over de hoeveelheid eten die naar binnen wordt gedragen.

‘Hoi, Vera,’ zegt Selena.

Het heeft een tijdje geduurd voordat Vera haar niet meer als agent Gray zag maar als Selena, en inmiddels ziet ze Selena zelfs als haar toekomstige schoondochter, dus ze zou het liefst willen dat Selena haar geen Vera meer noemt, maar ma. Maar Tilly heeft Vera op Jinlongs ziel laten zweren dat ze Selena niet zal vragen om haar ma te noemen en dus staat ze hier nu, door haar toekomstige schoondochter aangesproken met Vera, alsof ze een vreemde is.

‘Hoi, Xifu,’ zegt ze terwijl ze Selena stevig omhelst. ‘Xifu’ betekent ‘schoondochter’ en toen Vera Selena een maand geleden zo begon te noemen en Selena vroeg wat het betekende, had Tilly snel geroepen dat dat Chinees is voor ‘lieverd’.

Iedereen loopt door naar binnen en Vera knikt tevreden als ze ziet hoeveel Tilly en Selena de afgelopen paar dagen al hebben uitgepakt. In de woonkamer staan alleen nog maar wat dozen met het opschrift POLITIEDOSSIER. De rest lijkt al uitgepakt en opgeruimd en hoewel ze nog geen week geleden zijn verhuisd, ziet het er al echt huiselijk uit, inclusief wat planten hier en daar. Tilly en Selena zijn een goed stel. Vera kijkt toe hoe Tilly door zijn knieën zakt om op ooghoogte met Emma te praten en haar hart stroomt over.

‘Hé, Emms, de boekwinkel op de hoek had uitverkoop, raad eens wat ik heb gekocht?’ zegt Tilly.

Emma bekijkt hem met enige terughoudendheid.

‘Ta-da!’ Tilly haalt twee prentenboeken tevoorschijn en

Emma glimlacht verlegen. ‘Zullen we die samen lezen?’

Emma knikt. Ze nemen plaats op de bank en Tilly begint voor te lezen. Vera werpt een steelse blik op Selena, in de hoop dat haar toekomstige xifu dit hartverwarmende tafereel ook ziet, maar Selena is te druk in gesprek met Julia en Oliver. Aiya! Als ze nou maar even zou kijken naar Tilly, dan zou ze zien wat een goede vader hij zou zijn. Vera kucht even.

Julia kijkt haar kant op. ‘Gaat het, Vera?’

Iedereen kijkt haar nu bezorgd aan.

‘Ja hoor, geen zorgen,’ zegt Vera en haar wangen worden rood. Ze richt haar aandacht op het eten, tilt de in klei verpakte kip uit de vershoudbak en loopt ermee naar de achtertuin. De barbecue is al aangestoken dus is het enige wat Vera nog moet doen haar zware last erin leggen en de kap sluiten. Drie uurtjes bakken en dan is de kip tegen etenstijd zo mals dat het vlees van het bot valt.

De rest van de middag brengen ze kletsend en spelletjes spelend door. Om vier uur arriveren Riki, zijn jongere broer Adi en Sana met zelfgemaakte samoa’s en muntchutney. Het wordt een beetje vol in het huisje en dus verhuizen ze naar de achtertuin. Riki en Sana waren Vera’s andere verdachten in de Marshall-zaak en Vera is blij dat niemand van hen uiteindelijk de moordenaar bleek te zijn. Er wordt gepraat en gelachen en genoten van alle hapjes en tegen de tijd dat het eten klaar is, zit iedereen al bijna vol. Vera, Adi en Emma hameren op de in klei verpakte kip en iedereen begint te juichen als de gebakken klei uiteindelijk breekt. Vera verwijdt de lagen aluminiumfolie en lotusbladeren en de perfect gebakken kip komt tevoorschijn, en ondanks de belachelijke hoeveelheid hapjes die iedereen al achter de kiezen heeft, kan niemand het eten weerstaan. Naast de kip zijn er ook nog gestoofde varkensbuik, gegrilde karper met szechuanpepersaus en een stuk of zes bijgerechtjes.

‘O, mijn god, wat is die kip mals,’ zegt Sana met volle mond.

‘Mmm. Het is de troep meer dan waard,’ zegt Selena.

‘O ja, helemaal,’ beaamt Oliver.

Vera kijkt stralend om zich heen. Haar kleine bonte familie. Soms kan ze gewoon niet geloven hoeveel geluk ze heeft gehad met het vinden van deze geweldige groep mensen. Soms vraagt ze zich af of ze het alleen maar gedroomd heeft, of ze op een dag wakker zal worden en weer helemaal alleen is. Alleen het idee al is zo pijnlijk dat ze altijd haar hoofd schudt als ze het denkt, als om het van zich af te schudden.

Het leven had niet mooier kunnen zijn. Ze is omringd door een liefdevolle familie en haar theewinkeltje trekt inmiddels een gestage stroom klanten. Vera zou tevreden moeten zijn. En dat is ze ook wel, echt. Maar ze is ook een beetje – ze durft het bijna niet te zeggen – verveeld.

Soms is alles wat een oude vrouw graag wil een moord om op te lossen. Is dat nou echt te veel gevraagd?

2

Vera

Vera had kunnen weten dat ze beter niet had kunnen vragen om een moord om op te lossen. Want natuurlijk zou het universum nooit doen waarom ze gevraagd had. Had het dat ooit wel gedaan? En trouwens, ze is echt niet zo'n vreselijk iemand die een vreemde dood wenst alleen maar zodat zij die kan oplossen. Nou ja, misschien ook wel, maar alleen als die vreemde een vreselijk iemand was, zoals Marshall Chen, moge hij rusten in vrede.

Maar nee, het universum heeft haar wens niet vervuld. Wat het wel gedaan heeft, is zorgen voor een minderwaardige versie, alsof je iets hebt besteld bij Temu. Dit is wat er uiteindelijk gebeurde:

Op vrijdagochtend komt Vera net terug van haar ochtendwandeling als ze de telefoon hoort gaan. Het feit dat iemand haar zo vroeg 's ochtends al belt kan alleen maar betekenen dat het dringend is. Vera haast zich naar binnen, vindt naar haar mobiele telefoon en neemt op met: 'Wie is dit? Wie is er dood?'

Even is het stil, dan zegt de persoon aan de andere kant van de lijn: 'Eh, spreek ik met mevrouw Vera Wong?'

'Ja, wie bent u?'

'Mevrouw Wong, ik bel u namens de Bank of San Francisco. Kunt u mij bevestigen dat het creditcardnummer van uw rekening bij onze bank 4257-6329-6990-3467 is?'

Vera aarzelt even. Ze durft niet goed toe te geven dat ze haar creditcardnummer niet uit haar hoofd kent. ‘Wacht even,’ zegt ze tegen de beller, voordat ze zich naar haar nachtkastje haast om het notitieboekje te pakken waarin ze alle belangrijke nummers genoteerd heeft, waaronder haar bankrekeningnummer en creditcarddetails. Tilly heeft haar al heel vaak gezegd dat dat ongelooflijk riskant is, maar waar moet Vera anders op vertrouwen? Ze bladert door het notitieboek, tuurt naar de nummers en leest ze voor.

‘Dank u wel. Ik bel om te bevestigen dat er vanochtend vierduizend dollar is afgeschreven van uw creditcard.’

‘WAT?’ krijgt Vera. Toen ze jonger was, probeerde Vera een tijdje het soort meisje te zijn dat gilt in plaats van krijst. Maar nu ze in de zestig is, heeft ze dat opgegeven. Ze is een krijser, daar moet ze maar mee leven. En dat doet ze ook. Het gekrijs dat ze te horen geeft is behoorlijk indrukwekkend, een uiting van zowel schrik en woede als angst. En dat moet ze de bankmedewerker nageven, het lijkt hem niet te deren. ‘Ja, mevrouw,’ zeg hij alleen, ‘om vijf uur zevenendertig is er op Target.com een bedrag van vierduizendtweehonderdachtenvijftig dollar afgeschreven van uw creditcard. In het kader van onze veiligheidsmaatregelen wilden we toch even dubbel controleren of u op de hoogte bent van deze transactie.’

‘Nee!’ krijgt Vera weer. Ze schraapt haar keel. ‘Nee, ik was het niet. Ik was het niet! Blokkeer hem. Blokkeer de kaart!’

Weer is het even stil, dan zegt de man: ‘Mevrouw, wilt u zeggen dat uw kaart is gestolen?’

‘Nee.’ Of wel? Vera rent naar de woonkamer en pakt haar handtas, waarin ze op zoek gaat naar haar portemonnee. Het zweet loopt over haar rug. Haar hoofdhuid jeukt en het liefst had ze gekrabd, maar ze moet haar creditcard vinden. Ze weet zeker dat er iets in haar keel zit, waardoor ze niet kan ademen. O ja, haar hart natuurlijk. Na wat een eeuwigheid lijkt vindt Vera ten slotte haar portemonnee. Haar handen

trillen zo erg dat ze hem pas na een paar pogingen open krijgt. Ze pakt de creditcard eruit en slaakt een enorme zucht van opluchting, al realiseert ze zich meteen dat het nergens op slaat om opluchting te voelen, want wat maakt het uit om de kaart in handen te hebben, als iemand er virtueel gebruik van heeft kunnen maken? 'Ik heb hem hier,' zegt ze.

'Oké. In dat geval denk ik dat iemand uw kaart heeft weten te klonen...'

'Klonen?' In Vera's hoofd vormen zich beelden van haar arme kleine creditcard, drijvend in een petrischaaltje in een of ander verderfelijk laboratorium, naast allemaal andere schaaltes met identieke kaarten. Is dat hoe ze dingen klonen, waaronder creditcards?

'Zo wordt het genoemd als iemand uw creditcardgegevens in handen gekregen heeft. Mevrouw, ik zal deze transactie proberen te blokkeren en ondertussen verbind ik u door met de politie, zodat u aangifte kunt doen van dit incident. Gaat u daarmee akkoord?'

Een enorme opluchting maakt zich van Vera meester. Ze laat zich op de bank vallen. 'Dus u gaat hem blokkeren? Ik ben geen vierduizend dollar kwijt?' Ze knippert de tranen weg die zonder dat ze het in de gaten had in haar ogen staan.

'Ik denk dat dat nog wel moet lukken. Maakt u zich geen zorgen, mevrouw. Dit komt best vaak voor.'

'Echt?' vraagt Vera. Nu de dreiging van zoveel geld verliezen voorbij lijkt, is er weer ruimte voor verontwaardiging. 'Nou, als het zo vaak voorkomt, dan moeten jullie daar wat aan doen. Dit is een groot probleem! O, ik voel me echt niet veilig meer, ik ga maar beter naar een andere bank.'

Mocht de bankmedewerker al verrast zijn door deze plotse-linge transformatie van hulpeloos oud vrouwtje naar boze krijger, dan laat hij het niet merken. 'Excuses voor het ongemak, mevrouw. Dan verbind ik u nu door. Blijft u alstublieft aan de lijn.'

Zachtjes briesend blijft Vera zitten. Tegen de tijd dat een norse stem opneemt met: 'Inspecteur Kevin Pan', is ze klaar voor haar tirade.

'Ik ben net opgelicht!' kraait ze in de telefoon. 'U moet dit oplossen, u moet de slechterik die dit deed arresteren en hem zeggen: "Hoe durf je bejaarde mensen op te lichten?" Wij zijn kwetsbaarste mensen in de maatschappij, wij zouden...'

'Eh... mevrouw, zou u – laten we even bij het begin beginnen. Geeft u mij alstublieft eerst eens uw naam en geboortedatum.' Vera geeft hem de informatie en hij zegt: 'Eenenzestig jaar. Dat is niet echt bejaard, mevrouw.'

Vera snuift. 'O, is echt heel oud. Ik kan elk moment sterven, daarom zeg ik ook altijd tegen mijn familie dat ze lief voor me moeten zijn.'

'U klinkt mij anders heel gezond in de oren. Eh, oké, ik heb nog een paar details nodig, en een foto van uw identificatiebewijs. Dan bent u klaar. We zullen er melding van maken en...'

'En dan pakt u die slechterik?'

'We zullen degene pakken die hier verantwoordelijk voor is.'

Vera knikt verheugd en beantwoordt in rap tempo al inspecteur Pans vragen, waaronder, vreemd genoeg de vraag naar haar bsn-nummer. Nadat ze hebben opgehangen maakt ze een foto van haar ID en stuurt die naar het e-mailadres dat de inspecteur haar gegeven heeft. Nog geen minuut later antwoordt hij om te bevestigen dat hij de mail ontvangen heeft en dat de zaak in behandeling genomen is. Dan pas slaakt Vera een enorme zucht. Ze werpt een blik op de klok. Lieve help, nog geen zeven uur en nu al heeft ze een heel avontuur achter de rug. Maar goed, ze was zelf dan ook degene die het universum om wat opwinding gevraagd had.

'Niet het soort opwinding waarom ik vroeg,' zegt ze hardop, mocht het universum nog steeds luisteren. 'Ik vroeg om moord, geen creditcardbedrog. Moord is opwindend, credit-

cardbedrog is eng en heel stressvol. Wil je me soms dood hebben?’

Omdat Vera niet het type is dat lang blijft stilstaan bij iets, staat ze op om een ontbijtje klaar te maken. Terwijl ze van haar rijstepap slurpt stuurt ze nog een e-mail naar inspecteur Pan, om te vragen of hij al iemand op het spoor is, aangezien het alweer twintig minuten geleden is dat ze aangifte gedaan heeft. Tot haar verbazing krijgt ze onmiddellijk antwoord: ‘Dit e-mailadres bestaat niet.’

Vera staart naar haar telefoon en probeert nog een e-mail te sturen. Opnieuw wordt haar medegedeeld dat inspecteur Pans e-mailadres niet bestaat. De frustratie slaat toe. Waarom lijkt de technologie haar toch altijd tegen te werken? Ze doet zo haar best om bij te blijven met alle moderne snufjes; ze heeft zelfs de Threads-app gedownload, verdorie. Snuivend besluit ze om dan maar Selena te bellen.

‘Morgen, Vera,’ zegt Selena op een toon die alleen maar omschreven kan worden als lijdzaam maar vriendelijk. Precies hoe een schoondochter hoort te klinken. ‘Hoe gaat het?’

‘Hi, Selena, lekker geslapen? Soms snurkt Tilly, ik weet. Je moet hem dan alleen een duwtje geven tegen de linkerkant van onderrug, klein duwtje maar, niet wakker maken natuurlijk, maar dat werkt.’

‘Vera.’ Selena zucht. Ze zwijgt even en zegt dan: ‘Misschien ga ik dat wel proberen, dank je.’

‘Graag gedaan,’ zegt Vera, blij dat ze iets heeft kunnen bijdragen.

‘Maar daarom belde je niet, of wel?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb belangrijkere dingen. Ik moet e-mailadres – of, beter nog, telefoonnummer hebben van jouw collega, inspecteur Pan.’

‘Wie?’

‘Kevin Pan. Aiya, Selena, jij moet echt meer socializen, niet alleen maar in je kantoor moorden oplossen.’

‘Moorden oplossen is mijn werk. Wacht even, dan zoek ik hem op.’ Er klinkt geratel van toetsen terwijl Selena typt, dan zegt ze: ‘Nope, die zit niet in ons team. Weet je zeker dat hij van dit district is?’ Dan voegt ze er plotseling aan toe: ‘Wacht, waarom had jij contact met een politieagent? Wat het ook is – god, hier ga ik natuurlijk spijt van krijgen – wat het ook is, Vera, je kunt het ook met mij bespreken. Ik ben tenslotte ook politieagent.’

‘Ja, je bent een goeie meid, een goeie agent,’ zegt Vera sussend, ‘maar je bent niet mijn zaakbehandelaar.’

‘O-o. Over welke zaak hebben we het?’

En dus vertelt Vera Selena over het creditcardfraude-incident. Maar in plaats van Vera te complimenteren met haar snelle reactie en het feit dat ze zo efficiënt aangifte gedaan heeft, maakt Selena een sissend geluid. ‘Vera,’ zegt ze dan en elk spoor van opgewektheid is verdwenen uit haar stem, die nu heel serieus klinkt. ‘Zeg me alsjeblieft dat je die vent geen foto’s gestuurd hebt van je ID en je bsn-nummer.’

‘Nou, ik...’ stamelt Vera. Net was ze nog zo kalm, zo zelfverzekerd, maar nu is de angst weer terug, die zich als een klauw om haar ribbenkast en longen klemmt, waardoor ademen moeizaam wordt. ‘Toch wel. Hij zei dat dat moet voor opmaken van politierapport...’

‘O, Vera.’ Selena zucht. ‘De politie zou je nooit vragen om via de telefoon aangifte te doen, laat staan om je persoonlijke, privégegevens op te sturen via de mail.’

‘Is het erg?’ vraagt Vera en haar stem klinkt nu timide en onzeker, zoals die van Emma soms.

‘Ja, het is...’ Selena breekt haar zin af. Als ze verder praat, klinkt haar stem wat rustiger. ‘Ik stel voor dat je even langskomt op het bureau, dan zal ik je helpen met aangifte doen, oké? En Vera? Niet bang zijn, het komt wel weer goed. We lossen dit op.’

‘Ik ben niet bang,’ snauwt Vera, al klinkt het niet echt snau-

werig. Sterker nog, het klinkt meer als gejammer dan gesnauw.

‘Oké, mooi. Daar is ook geen enkele reden voor. Ik zie je straks, Vera.’ En dan hangt Selena op.

Vera kijkt naar de telefoon en mompelt: ‘Aiya.’ Dan kijkt ze naar boven, naar het universum – of, beter gezegd, het plafond. ‘Heb je nou je zin?’

Hoe panisch en gestrest en bang Vera ook mag zijn, ze kan niet naar het politiebureau zonder iets te eten mee te brengen. Wat zouden de mensen anders wel niet denken? Ze is al heel vaak bij Selena langs geweest om ervoor te zorgen dat haar toekomstige schoondochter een voedzame lunch heeft; de andere agenten noemen haar inmiddels al ‘Tante V’, wat best wel stoer klinkt, al zegt Vera het zelf. Ze zorgt er dan ook altijd voor dat ze wat extra’s meeneemt voor iedereen. Helaas heeft ze nu geen tijd om een langzaam gegaarde soep van varkensribbetjes te maken en dus draait ze snel een gebakken noedelgerecht in elkaar met een assortiment van zeevruchten, gevolgd door Taiwanese kip, en schept alles in grote bakken. Maar een echt feestmaal kun je het amper noemen en dus zet Vera onderweg naar het bureau haar trots opzij en stapt ze binnen bij Winifreds bakkerij.

‘Vijf eiertaartjes, vijf broodjes met gedroogd varkensvlees en *youtiao*’s,’ zegt ze bits tegen Winifred.

‘Je bedoelt *Bâtonnets de pâte frites*? Komt eraan.’

Gelukkig voor Winifred heeft Vera geen tijd om haar nep-Franse namen te corrigeren. Ze grist de zak met gebak uit Winifreds hand en marcheert met opgeheven hoofd de winkel weer uit. Zoals gebruikelijk vervloekt ze zacht het Café als ze erlangs loopt. San Francisco is ondertussen ontwaakt, de straten zijn gevuld met toeterende auto’s en de trottoirs met studenten en kantoormedewerkers die zich met een beker koffie in de ene en een telefoon in de andere hand naar

hun bestemming haasten. Niemand doet moeite om Vera te vragen of ze misschien hulp nodig heeft. O, die jeugd van tegenwoordig! Maar misschien is het ook niet helemaal hun fout. Vera heeft tenslotte een gave huid en het kan dus best zijn dat ze haar aanzien voor een kwieke veertigjarige. *Of misschien*, klinkt een stemmetje in haar achterhoofd, *is zestig ook helemaal niet zo oud*. Vera verdringt het stemmetje. Ze vindt het heerlijk om oud te zijn. Veel mensen binnen de Aziatische cultuur vinden dat, omdat oud zijn gezien wordt als iets heel respectabels. Al sinds haar vijftigste verjaardag vertelt Vera Tilly dat ze 'stokoud' is en dat ze 'elk moment kan sterven', een geweldige manier om hem klusjes in en rond het huis te laten doen. Dus als zij gezien wil worden als een kwetsbaar oud vrouwtje, dan zal ze verdorie ook gezien worden als een kwetsbaar oud vrouwtje.

Aangekomen bij het politiebureau wordt Vera's aandacht getrokken door een meisje omdat ze, in tegenstelling tot alle andere inwoners van de stad, geen haast lijkt te hebben. Sterker nog, ze lijkt wat verloren, zoals ze daar voor de dubbele deuren staat en met grote, bange ogen naar het bord met de tekst SAN FRANCISCO POLICE DEPARTMENT staart. Ze bijt op haar duimnagel en slaat haar andere arm om zichzelf heen. Vera's moederinstinct herkent haar meteen als een kwetsbaar iemand (bijna net zo kwetsbaar als Vera het oude vrouwtje).

'Wat sta je daar nou?' vraagt ze vriendelijk aan het meisje. 'Ga je nog naar binnen of niet?'

Het meisje draait haar hoofd om en kijkt Vera angstig aan. Haar mond valt open. 'Eh, ik...'

'Ik ben op weg naar mijn schoondochter, die hier werkt. Ze is politieagent, weet je,' zegt Vera trots. 'Kom, dan kun je ook met haar praten, zij zal luisteren.'

'O, dat is niet – niet nodig, dank u,' roept het meisje en ze rent ervandoor.

Het kind is duidelijk niet in orde, maar Vera draagt te veel

tassen met eten om achter haar aan te gaan. Bovendien heeft ze zich voorgenomen om zich dit jaar niet meer met alles te bemoeien. Met een laatste blik op het wegrennende meisje draait Vera zich dus om en betreedt het politiebureau.

Aangifte doen blijkt een stuk makkelijker dan Vera had verwacht, al verloopt het allemaal waarschijnlijk ook zo voorpoedig door Selena's hulp.

'Echt, Selena,' zegt Vera, 'je doet het allemaal zo snel; straks denken de mensen nog dat je me hier niet langer wilt hebben dan nodig.'

Selena lacht zwakjes, terwijl ze op haar computer typt. 'Welnee, waarom zou iemand dat denken?'

'Geen idee, ik ben tenslotte een genot.'

'Nou en of,' zegt Selena droog.

'Uw eten is dat zeker, Tante V,' roept een forse agent, zijn mond vol noedels.

Vera grijnst en wendt zich dan weer tot Selena. 'Ik zou eerst maar even iets eten, voordat al die mensen het straks opge-maakt hebben.'

Selena zucht. 'Ik wil dit graag zo snel mogelijk afhandelen.'

De ernst in Selena's stem doet Vera's maag omdraaien. 'Is het zo erg, wat met mij gebeurt? Raak ik al mijn spaargeld kwijt?'

Selena perst haar lippen op elkaar. 'Nee, niet als het aan mij ligt. We hebben bij je bank nagevraagd of er inderdaad betaald is met je creditcard en de kaart is geblokkeerd, dus voor zover we weten is je geld veilig. En nu voer ik nog in dat je identiteitsgegevens in verkeerde handen gevallen zijn, zodat je in de toekomst beschermd bent.'

Vera heeft moeite om het allemaal te volgen. Bah, als er iets is wat ze haat, dan is het wel om zich klein en hulpeloos te voelen. Ze vindt het alleen maar leuk om het hulpeloze oude vrouwtje te spelen; ze wil het verdorie niet echt zijn!

'Kortom, het komt allemaal wel weer goed,' zegt Selena, als-

of ze in de gaten heeft dat Vera moeite heeft om te begrijpen wat ze zojuist heeft gezegd. Ze legt even een hand op Vera's arm. 'Maak je geen zorgen.'

Vera legt haar hand over die van Selena. 'Je bent zo'n goeie schoondochter. Was Jinlong hier nog maar. Hij zal zo blij zijn. Hij zal zeggen: "Wah, jongen, wat heb je een mooie vriendin!"'

Selena moet lachen. 'Alles wat Tilly me over zijn vader verteld heeft is zo lief. Ik had hem ook graag leren kennen. Over Tilly gesproken, we gaan dit weekend naar Tahoe en...'

'Je wilt dat ik Chichi eten kom geven,' maakt Vera de zin af. 'Prima, geen probleem.'

Selena glimlacht. 'Dank je, Vera. Tilly wilde Oliver al vragen, maar...'

'Oliver!' roept Vera. 'Wat weet die nou van het voeren van katten?' *Niet dat dat nou zo heel ingewikkeld is*, klinkt een stemmetje in haar hoofd. Maar het idee dat ze het aan iemand anders zouden vragen is gewoon te beledigend. Vera moet duidelijk maken dat zij degene is bij wie ze terecht kunnen als ze iemand nodig hebben, of dat nou is als katten- of als babyoppas. 'Ik doe het wel. Ik zal Chichi eens goed vetmesten.'

'Oké. Dank je wel.' Selena drukt op een toets op haar toetsenbord en leunt achterover. 'Zo. Klaar. En let op, Vera, want door wat er nu gebeurd is, weten oplichters dat je kwetsbaar bent. Reken er maar op dat je nu alleen maar meer van dit soort telefoontjes gaat krijgen. En ze kunnen heel creatief zijn. Ze zullen doen alsof ze verre familie zijn, of zelfs van de politie. Ze zullen je wijsmaken dat je een verkeersovertreding of zoiets begaan hebt en dat de boete nog openstaat en dat je, als je niet snel betaalt, naar de gevangenis moet...'

'Wat?' blaft Vera. 'Dat is...' Ze wil al gaan jammeren over hoe vreselijk dit allemaal klinkt, als het tot haar doordringt dat dat eigenlijk helemaal niet zo is. Want wat is er nou mooier dan de telefoon opnemen en een paar oplichters de waar-

heid kunnen zeggen? Oho, ze zal hun eens flink de oren was-
sen. Eerst zal ze hun vertellen dat hun voorouders heel erg
teleurgesteld zijn in hen. Vervolgens zal ze een tirade afsteken
over de jeugd van tegenwoordig. En ten slotte zal ze hun vra-
gen of ze hebben gegeten en zo niet, dan zal ze hun een recept
geven met de opdracht om een lekkere maaltijd voor zichzelf
te koken en na te denken over hun levenskeuzen. Dit is haar
kans om iets goeds te doen voor de wereld. 'Oké,' zegt ze ten
slotte. 'Ik snap het.'

Selena knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Vera,' zegt ze op waar-
schuwende toon, 'als je weer gebeld wordt, hang dan meteen
op. Ga ze geen levensadviezen geven of eten aanbieden, oké?'

Aiya, hoe wist Selena nou wat Vera dacht? Ah, haar poli-
tie-instinct natuurlijk. *Tjonge*, denkt Vera, *wat zal Selena een
fantastische moeder zijn*. Ze de waarheid al net zo goed weten
te achterhalen als een Chinese moeder. 'Dat weet ik ook wel,'
zegt Vera, waarna ze opstaat en roept: 'Hé, niet alles opeten!
Ik kook voor mijn schoond – eh, voor mijn Selena, straks is
er niets meer over voor haar!'

Schuldige gezichten kijken op, de meeste kauwend, en kij-
ken dan snel weer weg. Vera loopt naar de Tupperware-bak-
jes en ziet dat er inderdaad niets meer over is voor Selena.
'Aiya!'

'Sorry, Tante V,' zegt iemand.

Vera snuift.

'Het geeft niet, Vera,' zegt Selena. 'Ik had toch al ontbeten.'

Maar Vera kan het niet laten om de andere agenten boze
blikken toe te werpen, terwijl ze haar bakjes bij elkaar pakt.
'Volgende keer zorg ik ervoor dat ik wat voor je opzijzet,' zegt
ze tegen Selena.

'Oké. Dan zien we je straks, Vera.'

Terwijl Vera de lift naar beneden neemt, realiseert ze zich
dat haar borst niet meer zo verkrampt is als toen ze arriveer-
de. Als ze Selena toch niet had. Maar toch, bij de gedachte aan

haar creditcard voelt Vera zich wel kwetsbaar, alsof iemand achter haar diepste, duisterste geheim gekomen is. Niet dat ze ook maar één diep, duister geheim heeft. Ze is tenslotte een gerespecteerde Chinese moeder. Bij haar zul je geen diepe, duistere geheimen vinden, o nee. Ze neemt zich net voor om bij haar bank langs te gaan om een nieuwe creditcard aan te vragen als ze, bij het verlaten van het gebouw, bijna opbotst tegen hetzelfde meisje dat haar eerder ook al opgevallen was. De mond van het meisje valt open maar ze zegt niets. De angst is duidelijk af te lezen van haar gezicht.

Ik mag me er niet mee bemoeien. Dat doe ik niet meer, denkt Vera. Wat het ook is wat dit meisje dwarszit, het is duidelijk een goede beslissing van haar om naar het politiebureau te komen. Ze weet wat ze doet. Ik bemoei me met mijn eigen zaken en loop door. Ze draait zich om en begint te lopen.

En het moet gezegd worden, het lukt Vera daadwerkelijk om drie hele stappen te zetten voordat ze zich weer omdraait, een vastberaden uitdrukking op haar gezicht. Het meisje deinst achteruit als Vera op haar afstapt. Vera's blik verzacht als ze voor het meisje staat. Ze geeft het meisje een klopje op haar schouder en zegt: 'Kom, dan drinken we een kopje thee.'